

[Holstein.]

sket er, deprecierede den engelske Valuta for at skaffe Landet fornødne Eksportindtægter, og at saa det paagældende Land samtidig nedsatte sin Valuta med nøjagtigt den tilsvarende Procent, som den engelske Mønt nedsattes med for at hjælpe den engelske stagnerende Industri og raade Bod paa den overmægtige og tiltagende Arbejdsløshed i England, saa tror jeg, at finanskyndige og valutapolitikkyndige Udlændinge vilde sige: det var dog virkelig en højest ejendommelig valutapolitisk Molboforestilling fra engelsk Side at tro sig hjulpet hermed.

At følge mekanisk 18,16-Politikken har ingen kriseøkonomisk Værdi for det danske erhvervende Samfund og mindst af alt for de eksporterende Erhverv. Men er det da ikke muligt at forlade en saadan mekanisk 18,16-Politik, som man i Sandhed ikke behøver en ekstra Valutakommissær til at faa overholdt, medmindre den paagældende Valutakommissær er betroet med det betydningsfulde Hverv at tage Kridtstumpen og daglig skrive 18,16 paa den sorte Tavle? Hvis det er Meningén at fortsætte med den mekaniske 18,16-Politik, ser jeg ikke hans Uundværlighed og Nødvendighed.

Naturligvis er Regeringen og Nationalbanken fuldt ud i Stand til med de Midler, der staar til Statsmagtens og Bankens Raadighed, at sikre det danske Samfund mod en løssluppen Inflation, en Inflation, over hvilken vi ikke har Herredømme. Naturligvis er vi det. Ved Hjælp af toldpolitiske Foranstaltninger eller Importreguleringsforanstaltninger uden Told og ved Hjælp af Diskontoforhøjelse og Kreditindskrænkning er Nationalbanken til enhver Tid i Stand til at sikre det danske økonomiske Samfund mod en overhaandtagende Inflation.

Det, der har Interesse, er, om den høje Regering virkelig agter, og om det er den højtærede Regerings sidste Ord i denne Sag at opretholde 18,16-Politikken, indtil Englands Sterling paa ny en Gang er lagt fast ved Guldindløseligheden i et eller andet Leje, hvor til sin Tid de engelske Statsmyndigheder bliver enige om det, eller om den højtærede Regering kunde tænke sig Muligheden af at benytte Valutapolitikken som en økonomisk Krise- og Hjelpeforanstaltning for det nødstedte danske Erhvervsamfund.

Den Valutapolitik er hæderlig, som under givne økonomiske Forhold passer til Borgernes Skatteevne, passer for de produktive Erhverv og bidrager til at sætte

dem i Gang og gøre dem rentable, hvor de er urentable. En saadan Valutapolitik ser jeg aldeles ingen Fare i at følge af Hensyn til de kommende handelspolitiske Forbindelser mellem Danmark og England. Og hvis det fra den højtærede Regerings Side, navnlig vel fra den højtærede Udenrigsministers Side — jeg ved det ikke —, er blevet fremstillet overfor Medlemmer af Tinget i Finansudvalg eller Valutaudvalg eller udenrigsk Nævn, som om den engelske Regering var en saadan Valutapolitik fjendtlig stemt, betragtede en saadan Valutapolitik som en unfriendly act overfor England, saa tror jeg at turde sige, at disse Fremstillinger er farvede, tendentiøse og partiske og skyldes, at den højtærede Udenrigsminister i Forstaaelse med Regeringen følger hjemmepolitiske økonomiske Formaal imod Danmarks velforstaaede handelsøkonomiske Interesser i Forholdet til England.

At den engelske Regering skulde se skævt til en ændret Valutapolitik, en Valutapolitik, som havde knæsat principielt den frie Valutahandel, det vil jeg bestemt bestride. Det har ingen som helst Mulighed for at sammenlignes med det, man kalder industriel Valutadumpingpolitik: at et Industriland, med deprecieret Valuta kaster et Overskud af sin Industriproduktion ud paa fremmede Markeder til Priser, der enten ligger under Engrospriserne i Hjemlandet eller under Produktionspriserne, samtidig med at de paagældende Industrier skovler gode Indtægter ind paa Hjemmemarkedet, er gode, rentable Foretagender dér, er en Sag for sig; man kan ikke sammenligne en saadan Industris Eksportforhold med den danske Landbrugseksport, et Landbrug, hvis Produktion i Hjemlandet er ganske urentabel, en Minusforretning, og som aldeles ikke er i Stand til at forøge sin Produktion og sin Eksportmængde, saaledes som en Byindustri er det.

Og vort Landbrug kan for Tiden aldeles ikke præstere generende Konkurrence for den engelske Farmer paa det engelske Hjemmemarked, naar Forholdet er det, at den engelske Farmer skal vedblive — og det ønsker han utvivlsomt — at forsyne den engelske Befolkning med Mælk og Kød; lad mig understrege, at Landbefolkningen jo kun udgør 7 pCt. af de forsørgede i de engelske Erhverv, medens de forsørgede i Landbruget her udgør ca. 33 pCt. Hvor skulde det da være muligt, at denne Farmerbefolkning skulde være i Stand til baade at vedblive — jeg gentager: hvad han utvivlsomt ønsker — at forsyne den engelske Befolkning med Mælk og med Kød.